

Veelgeliefden,

Het liefst van alles zal ik roemen op mijn zwakheden. Want als ik zwak ben, dan ben ik sterk. Deze woorden van sint Paulus mogen ons op het eerste gezicht verbazen. Het leidend beginsel van onze dagen is juist kracht en onkwetsbaarheid. In het klein en in het groot zijn we erop uit onze omgeving te beheersen, ze naar onze hand te zetten. We willen onkwetsbaar zijn en we bouwen ter verdediging muren om ons heen: materiële muren en geestelijke muren. We moeten de ander aftroeven, hem voorzijn, hem pakken op de zwakste, dit is kwetsbaarste plek. Zo wordt de omgang met mensen vaak bepaald door macht en het eigen gelijk. We staan ons voor op onze sterkste kanten, daarmee trekken we ten strijde. Onszelf laten kennen van onze kwetsbare kanten en daardoor misschien wel kwetsures oplopen, dat is een riskante weg. We zeggen tegen elkaar: 'laat je niet kennen', en we bedoelen daarmee: 'doe niet zo kinderachtig, wees toch flink, huil toch niet'.

Maar de heilige Schrift leert ons onszelf wel te laten kennen. Jezus heeft zich laten kennen, niet door macht en majesteit, maar door zwak met de zwakken te worden. *Hij die bestond in goddelijke majesteit [...] heeft zichzelf ontledigd door het bestaan van een dienstknecht op zich te nemen.* (Phil. 2,6-7) Hoewel Hij sterk was, heeft Hij zich kwetsbaar opgesteld. Hij heeft zich door de sterken van de wereld laten kruisigen.

Is dat niet de bevrijdende boodschap van het Evangelie: we mogen zwak zijn. We zijn zwak, diep in ons hart weten we dat allemaal. Maar we mogen ook zwak zijn. We mogen onszelf zijn en hoeven ons niet groot te houden. We mogen klein zijn voor het aanschijn van de Alsterke. We zijn kleine mensen met onze begrenzingen en onze zwakheden. Door onze beperktheid worden we ons onze zwakheid bewust, maar tevens ook Gods grootheid.

In onze kwetsbaarheid richten we onze blik op God. In onze eigen kracht zouden we verwaand kunnen worden, zoals sint Paulus ons voorhoudt: *er is mij een doorn in mijn vlees gestoken, want anders zouden de buitengewone openbaringen mij verwaand kunnen maken.* Door zijn beproeving in het vlees, blijft de apostel zich zijn zwakheid bewust en vertrouwt niet op eigen kracht.

Tegenover de Korinthiërs die op eigen wijsheid en kracht vertrouwden, schreef sint Paulus: *wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen; wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen.* (1 Kor. 1,27) In de zwakheid ligt Gods kracht verscholen. En om dat te tonen is God zwak geworden in Jezus Christus, onze Heer.

De bewoners van Nazareth kende alleen de 'gewone', 'alledaagse', zwakke Jezus en konden zich niet voorstellen dat in Jezus Gods kracht werkzaam was. Zij waren wel verbaasd, maar niet vanuit de positieve houding van verwondering. Ze waren geërgerd dat die zoon van de timmerman zulke bijzondere dingen zei en ze namen er aanstoot aan. *Een*

profeet wordt overal geëerd behalve in eigen kring. Het is moeilijk om in onze gewone omgeving God werkzaam te zien.

Ook in onze tijd wordt God gezocht in het buitengewone, in het wonderlijke, met als gevolg dat het wonder van elke dag over het hoofd wordt gezien. We geloven wel in de profetische woorden van de eerste de beste ziener, maar beseffen niet dat God zelf dagelijks tot ons spreekt in de gewone gebeurtenissen van elke dag, in ons dagelijks gebed, in de dagelijkse eucharistie. De Kerk begint de dag niet voor niets met de woorden van de psalmist: *Vandaag als gij Zijn stem verneemt, verhardt dan uw harten niet.* Ps. 94 (95)

Waarom zijn we niet meer verbaasd over het leven? Waar is onze verwondering over elke nieuwe dag? Beseffen we nog hoe buitengewoon het gewone is? Het gewone is voor ons een gewoonte geworden. Maar is dit alles wel zo gewoon.

We spreken terecht van de wonderen van de natuur. Sint Augustinus houdt ons voor dat de echte wonderen dagelijks gebeuren. In een van preken wijst hij op onze verbazing bij Jezus' wonderen. We vinden het buitengewoon dat Jezus een dode ten leven wekt. Maar is het geen veel groter wonder dat God het leven doet ontstaan. Wat is groter: leven herstellen of leven scheppen? En toch: als een kind geboren wordt vinden we dat 'gewoon.' Is het niet verbazingwekkend als in de lente uit een dode tak een nieuwe scheut ontspringt, die bladeren voortbrengt, bloesem en vruchten draagt? Of de bliksem in de lucht, de regenboog in de wolken? Zo zijn we omringt met wonderen van de schepping. Nog groter zijn Gods wonderen van zijn verlossing en genade.

God verricht zijn wonderen dagelijks om ons heen en wij moeten onze ogen daarvoor openen door de verwondering. Het gaat om een wijze van kijken, een wijze van beleven van de werkelijkheid. We moeten weer leren kijken als een kind dat nog met grote ogen om zich heen kijkt.

Triest dat wij mensen gewend raken aan zo iets onbegrijpelijk als het dagelijkse leven. Na vele jaren leven vinden we het vanzelfsprekend dat we bestaan, dat we christen zijn, dat we in het klooster zijn, dat God bestaat, dat Hij ons roept. Ja, en dan denken we pas weer aan het wonderlijke van het gewone als we deze wereld bijna gaan verlaten. De wereld is elke dag een fantastisch wonder. Verbazing over het bestaan zou bij ons moeten overheersen. Elke dag opnieuw. Als de dag voor ons een machtsstrijd is, waarin we onze kracht moeten tonen om alles naar onze eigen hand te zetten, dan zijn de woorden van de profeet ook op ons van toepassing: *het is een nukkig en weerbarstig volk.* Als we niet open staan voor Gods wonderen in het alledaagse, zijn we als de bewoners van Nazareth en nemen aanstoot aan Gods werken in zwakheid.

Maar als we onze ogen openen als een kind en open durven staan voor de zwakheid, dan zullen we met sint Paulus mogen zeggen: *ik wil roemen op mijn zwakheden. Dan zal de kracht van Christus in mij wonen. Want als ik zwak ben, dan ben ik sterk.*